

WILLIAM VOLTZ

Přítel lidí

Knihovnička Perry Rhodan 99

Přeložil Jaroslav Kuťák

Muž dospěl na konec ulice Orion. Trochu překvapeně se rozhlížel. Všude kolem sebe viděl zeleň, kvetoucí křoví a květiny. Ještě před několika minutami se vyhýbal velkoměstskému provozu mezi hypermoderními budovami.

Terrania, centrum Sluneční říše, je obrovské město plné protikladů.

Muž nyní kráčí po okraji louky. Ve stínu tří vzrostlých stromů se odnedávna nachází nový památník. Není nijak velký. Někdo, kdo by spěchal, by jej třeba ani neobjevil. Ale muž se zastavil. Bezděčně ustupuje o krok. Téměř se zdá, jako by socha před ním žila. Představuje vysokého, štíhlého muže. Jeho stárnoucí tělo je zahaleno do široké tógy. Pravou paži má nataženou před sebe. gesto, kterým někoho chrání.

Muž před sochou se hořce pousměje. Kamenná tvář před ním Je přátelská a inteligentní. Do podstavce je vytesáno několik slov. Muž je čte, pomalu a několikrát po sobě.

Přítel lidstva.

Nic víc. Nestojí tam žádné jméno, žádné datum ani žádná zpráva o velkých činech. Jenom tato jedna věta.

Každý ví, co tento muž pro Zemi vykonal. A každý také ví, komu byl tento památník postaven. Mlčenlivý pozorovatel se pomalu obrací. Kráčí napříč přes louku. Nad hlavou mu krouží nákladní taxík. Nedívá se na něj. Myšlenkami je u muže, který má v tomto parku sochu. Jsou to myšlenky vděku. Jeho rty tiše formují jméno, jako by si je chtěly navždycky zapamatovat: „Crest!”

Rhodanovy kroky skřípaly v jemném písku. Zanechávaly hlubokou stopu. Lehký vánek si pohrával s hladinou velkého jezera, pláž byla poseta barevnými kamínky a mušlemi.

Nedaleko od Perryho Rhodana čekala vesmírná loď třídy Terra o průměru dvou set metrů - SOLARSYSTEM.

Dokonce i pro samotného Administrátora, který byl na takový pohled už dávno zvyklý, loď připomínala něco jako pravěkou příšeru na číhané.

Rhodan se zastavil a nadechl se čerstvého vzduchu. Nákladní vstup do SOLARSYSTEMU se otevřel. Zvolna se z něj vynořoval jeřáb. Pak se objevil poručík Chad Tuncher. Dával nějakému vojákovu instrukce ohledně ovládání přístrojů.

Rhodan se poprvé podíval na muže, který stál opodál v písku na břehu.

„Kde si přejete, aby byl ten dům postaven, Creste?" zeptal se.

V jeho hlase muselo zaznít něco mimořádného, protože starý Arkonidan přišel až k němu a položil mu ruku na rameno.

„Je to proti vašemu přesvědčení, abyste mi na tomto místě zařizoval bydlení pro mé poslední dny, že, Perry?"

„Je proti mému přesvědčení nechat přítele samotného," odpověděl klidně Rhodan.

„Já dobře vím, jaký význam pro vás má slovo přítel," řekl Crest. Jeho hlas zněl jasně, téměř jako kdyby nepatřil ke stárnoucímu tělu. Ale ani to nedokázalo zastítn fakt, že se život arkonidského vědce chýlil ke konci. Crest podobně jako Rhodanova zemřelá žena Thora nezískal možnost vstupu pod buněčnou sprchu na planetě Poutník. Umění lékařů a objevy arkonidské medicíny sice dokázaly prodloužit jeho život, ale víc už ne. Filozof Crest cítil, že se blíží jeho smrt. Přišel k Rhodanovi a požádal ho, aby ho vysadili na této planetě. Od svého vlastního domova, Arkonu, se niterně příliš vzdálil, takže netoužil po návratu. Ale ani na Zemi nechtěl zemřít. S hořkou ironií a pobavením v hlase Rhodanovi vysvětloval, že nechce skončit na lůžku, kolem kterého stojí „truchlící barbaři".

Arkonidan vyprávěl Rhodanovi o malé sluneční soustavě, o které lidé zatím příliš nevědí, a která je něco přes šest tisíc světelných let daleko od Země. Kolem malého slunce tam krouží pět planet a Arkonidané ji objevili už před tisíciletími. Soustava nesla jméno svého objevitele: Ufgar. Druhá planeta byla kyslíková, o něco větší než Mars. Gravitace dosahovala 0,84 g. Povrch planety pokrývaly pralesy a moře. Inteligentní bytosti tu žádné nežily.

Crest si tento svět vybral proto, aby tu ukončil svůj život. Rhodan se nakonec poddal jeho naléhání a odstartovali se SOLARSYSTEMEM z Terranie.

Nyní Crestovi hledali dobré místo.

„Opatrně tam dole!" volal poručík Tuncher. Ve stejnou chvíli si však všiml, že to byl Rhodan, kdo překáží při vykládání a hned změnil téma: „Je to vhodné místo, pane?"

„Ano," potvrdil Rhodan, „vykládejte."

Jeřáb vynesl z útrob lodí hotový dům a pomalu jej snášel ke břehu.

„Jak se vám líbí?" zeptal se Rhodan.

„Pravděpodobně bude příliš luxusně zařízen," usmál se Crest. „Umím si představit, že jste na mně nešetřili."

Rhodan poněkud horce poznamenal: „To je pouhá maličkost proti tomu, co všechno jste vy udělal pro lidstvo."

„Všechno, co jsem udělal, jsem dělal rád a ze svobodné vůle." Crest pokýval hlavou a řekl: „Jenom málo vyvoleným bylo v historii umožněno, aby spolurozhodovali při vývoji velké civilizace. Vy lidé jste pro mě vždycky byli jako děti, které musím chránit a vést. To už je teď za námi. Lidstvo vyrostlo z dětských bot a stalo se dospělé. Víím, že na vás čeká velká budoucnost, pokud budete jednat stejně jako dosud. A je mým zvláštním přáním, aby lidstvo vedli stále muži jako vy, Perry."

„Podíváme se na váš nový domov," změnil Rhodan téma. „Už jsem vám říkal, že kromě toho tu budete mít moderní stíhačku s hyperpohonem a hypervysílačkou. Neustále tedy budete mít možnost vrátit se na Zemi nebo zavolat o pomoc. Uvědomte si, že tu nebudou žádní lékaři, kteří by vám mohli pomoci. Každopádně tu nechám ještě dva bojové roboty. Pravděpodobnost, že by tu přistály cizí inteligence, je sice mizivá, ale nesmíme nic podceňovat. V takovém případě byste musel zabránit tomu, aby se vaše stíhačka dostala do cizích rukou. Jsou v ní elektronická zařízení a přístroje, které v žádném případě nesmějí ukořistit cizí mocnosti, protože jsou životně důležité pro Sluneční flotilu."

„Slibuji vám, že ji budu chránit jako oko v hlavě," ujišťoval ho Crest.

Mezitím dospěli k domku.

„Dveře se otevřou automaticky, jakmile k nim zamíříte," vysvětloval Rhodan a zval Cresta dál.

Vstoupili do příjemně klimatizovaných prostor.

„Tady budu po večerech sedět a dívat se na jezero," tiše řekl Crest a přistoupil k velkému oknu. „Mé oči budou tady, ale mé myšlenky budou jinde."

Crest se opřel o parapet.

„Jsem velmi starý muž," řekl. „Ve stáří věci vypadají poněkud jinak. Člověk získá určitý odstup." ,

„Budete tady osamělý," znovu se ho pokoušel Rhodan přemluvit. „Ale máte tu aspoň roboty. Připraví vám jídlo a budou hlídat dům. Třeba byste se přece jenom občas rád pobavil s nějakým Člověkem."

Crest se otočil a podíval se Rhodanovi do očí. „Těším se na samotu. Vy ve mně pořád ještě vidíte aktivního arkonidského vědce." Zavrtěl hlavou a jeho dlouhé vlasy se rozvlnily na ramenou. „Dívejte se na mě jako na to, čím ve skutečnosti opravdu jsem. Jsem unavený starý muž."

Než mohl Rhodan něco namítnout, do místnosti se vřítel poručík Tuncher. Ve tváři byl zarudlý.

„Odpusťte, pane," oddechoval ztěžka. „Ti neschopní chlapi to všechno zpackali, dům stojí nakřivo."

„Stojí nakřivo?" podívoval se Crest. „Ani jsem si nevšiml."

„Právě jsem to všechno změřil," oznamoval Tuncher. „Podlaha, na které stojíme, ubíhá o stupeň od břehu."

„O stupeň?" divil se Rhodan. „To je ale dost, poručíku."

Tuncher nervózně polkl a nejistě pohlédl na Rhodana.

„Co navrhuje, pane?"

„Vyložte teď stíhačku a roboty," přikázal Rhodan.

Tuncher se postavil do pozoru a chtěl jít, když ho Administrátorův hlas znovu zastavil. „Tunchere!"

„Pane?”

„Dejte si pozor, aby aspoň ta stíhačka stála rovně. Nerad bych, abyste zjistili, že jste ji taky vyložili nakřivo.”

„Ano, pane,” odpověděl zmatený Turtcher, protože Rhodan se u toho usmíval.

Crest se pobaveně zasmál.

Poručík zmizel.

Na Rhodanově čele se však vytvořily dvě kolmé vrásky. „Jsou tu nebezpečná zvířata, alespoň to tvrdí arkonidský katalog. Až půjdete na procházku, buďte opatrný.”

„Jistěže,” přikývl Arkonidan. „Dám si pozor. Zdejší potvory stříkají koncentrovanou kyselinu.”

Rhodan se podíval do vrásčité tváře starého přítele. „Tuhle planetu zapíšeme do katalogů jako Crestovu planetu,” oznamoval. Než mohl Arkonidan zaprotестovat, pokračoval:

„Stíhačka, kterou vám tu necháme, bude chráněna vlastním energetickým štítem. Když budete chtít nasednout, budete muset aktivovat zakódované dálkové ovládání.”

„Vy prostě neriskujete vůbec nic, že?”

„Ne,” řekl Rhodan. „Tuncher vám vyloží i malý motorový člun, ve kterém budete moci jezdit rybařit na jezero. Pokud máte ještě nějaké další přání, pak je vyslovte.”

Společně opustili dům. Tuncher a jeho pomocníci právě vykládali stíhačku. Diskovitý kosmický člun patřil k nejmodernějším tajným zbraním Sluneční flotily. Malý člun byl zařízen tak, aby s ním mohl letět jediný člověk.

Crest pokýval hlavou a dodal: „Tohle je jeden z dalších důkazů, že už u vás nejsem zapotřebí,” řekl. „Lidé, kteří dokáží stvořit takovéhle věci, jsou schopni samostatných činů. Váš lid toho v relativně krátkém čase dokázal velmi mnoho, Perry. Považujte mne za symbol staré epochy, která je

mým odchodem uzavřena. Mé místo zaujmou mladí lidé a já upadnu v zapomnění."

„Lidstvo na vás nikdy nezapomene," ujišťoval ho Rhodan. „Váš odchod bude pro nás všechny ztrátou. V tomto smyslu máte pravdu pouze v tom, že končí jedna epocha."

Následující hodiny se společně procházeli po břehu a Rhodan se opakovaně pokoušel Cresta odvrátit od jeho úmyslu. Nicméně nedařilo se mu to.

Nakonec se vynořil poručík Tuncher, aby prohlásil, že skončil s pracemi. SOLARSYSTEM byla připravena odstartovat k návratu.

„Posádka se s vámi chce rozloučit," řekl Rhodan.

Nacházeli se zhruba šest set metrů daleko od těžkého křižníku.

Crest zamyšleně zavrtěl hlavou. „Pozdravujte je ode mne," řekl. „Přeji jim všechno nejlepší do života."

Rhodan se zastavil. Sevřel Arkonidanovu paži. A Crest najednou pochopil, že Perryemu došla slova.

„Nic neříkejte," klidně požádal Rhodana. „Jděte."

„Díky, příteli," řekl Rhodan tlumeně. Pak se prudce otočil a následoval poručíka Tunchera.

Crest zůstal bez hnutí stát a díval se za nimi. Rhodan a Tuncher kráčeli k lodi. Žádný z nich se neotočil. Vedle mohutné lodi vypadali jako dva mravenci. A pak v ní zmizeli.

O několik minut později se kulovitá kosmická loď odlepila od země a vzlétla k nebi. Země se zachvěla. Ve výšce dvou set metrů se posádka lodi ještě jednou s Arkonidanem loučila - svým způsobem. Ze zbraňových věží vystřelily paprsky a zbarvily nebe do barvy krve. Poslední pozdrav velkému příteli lidstva.

„Famal Gosner," zašeptal Crest. To byl arkonidský výraz. Znamenal něco jako: hodně štěstí!

Crest zvolna kráčet ke svému novému domu. Nikam nespíchal. Proč také? Byl to stařec, který sem přijel čekat na smrt.

Crest nemohl tušit, že tahle osamělost nebude mít dlouhého trvání.

Golath si dělal vážné starosti. Čistička vzduchu přestávala fungovat. Na palubě lodi KASZIL měly sice být kyslíkové nádrže, ale ani Golath ani Liszog nebo Zerftje zatím nedokázali najít.

Loď KASZIL byla vrakem už ve chvíli, kdy je do ní zavřeli a vyslali do prostoru. Golath se vůbec divil, že vzlétli a nerozlomili se už při startu. Zerft neustále něco opravoval.

Jediné, co na palubě fungovalo bezvadně, byl automatický čistič chobotů, a tak si všichni tři Unitherané mohli pravidelně čistit choboty od zbytků potravin a špíny.

Liszog, který seděl před zaměřovacími přístroji a mračil se, natáhl svůj chobot a strčil do Golatha.

„Potřebuju vystřídat," zavrčel.

Golath, který se cítil jako kapitán, sraštil čelo. Chápal, že jejich snahy stejně k ničemu nepovedou. Takhle budou sedět za přístroji třeba celá staletí, pokud dřív nezemřou. A to se dalo čekat, protože jejich loď KASZIL neměla ani při sebeoptimističtější odhadu žádnou velkou naději na přežití.

Tři Unitherané byli velcí jako lidé. Jejich těla byla stavěna mohutně a hrubě. Kromě rukou a nohou disponovali ještě chobotem dlouhým jako paže, který jim sloužil zároveň jako nástroj a podavač potravy. Hlavy měli polokulovité. Měli

je posazené přímo na ramenou a téměř s nimi nemohli pohnout. Těla byla pokryta drsnou, světlehnědou kůží.

Když Golath zaujal Lizensovo místo, Zerft ztěžka vstával. Postavil se za Golath a podíval se mu přes ramena na přístroje.

„Myslíš, že toho uvidíš víc než já?“ zjišťoval Golath nepřívětivě. Zerft drahnou chvílí nic neřekl. Potom smířlivě pravil:

„Myslím, že vidím totéž - totiž nic.“

Lizens, který si právě čistil chobot, nezřetelně opáčil:

„Musíme se smířit s tím, že už se na Unith nikdy nevrátíme. Je naprosto vyloučeno, abychom s touto staříčkou lodí prováděli hrdinské činy, které by nás rehabilitovaly. Raději bychom se měli porozhlédnout po vhodné planetě, kde bychom mohli přistát. Ještě máme čas.“

„Lizens má pravdu,“ souhlasil Zerft. „Naše dějiny neznají případ žádného vyvržence, který by splnil podmínku pro svůj návrat. I kdybychom objevili nějakou jinou civilizaci. Jak bychom ji asi mohli s naší kocábkou dobývat?“

„Takže vy to chcete vzdát?“ zeptal se Golath.

„Jo,“ pevně opáčil Zerft. „A sice hned.“

Golath ukázal na monitor s několika světlými body. „Tohle je nejbližší sluneční soustava. Snad tam doletíme.“

„Snad tam najdeme kyslíkový svět,“ namítl Zerft. „Je docela dobře možné, že nenajdeme žádnou planetu, na které bychom mohli žít.“

„I tak - co to bude za život?“ zničeně zamumlal Golath. „Jenom živoření. Soudci přesně věděli, že každý Unitheran touží po společnosti a po uznání. Jsme společenské bytosti. Vyhánění je pro nás horší než smrt.“

Lizens ukončil čištění. Napřímil se a vrátil se k oběma druhům.

„To sis měl rozmyslet dřív, Golathe," řekl. „To tys nás toho zatáhl. Od samýho začátku bylo šílenstvím riskovat tu krádež."

„Plán byl dobrý," odporoval Golath. „Jak jsem mohl tušit, že za skladem je další elektronická zábrana, která nás dostane?"

Liszog zlostně namítl: „Hodili nás na palubu tyhle starý lodi a vyhnali nás. Teď se můžeme vrátit, jenom když vykonáme hrdinský čin, který poslouží našemu lidu. Nápad dobývat cizí planety je stejně hloupý jako plán té tvojí loupeže."

Lod' KASZIL ukončila jejich hádku, protože se náhle zachvěla. Golath málem vypadl z křesla. Zerft se musel chytit zaměřovačích přístrojů.

„Tak tohle bylo poslední varování," mínil Zerft, jakmile to skončilo.

„Dobrá," rozhodl Golath. „Poletíme k té soustavě a podíváme se tam. Třeba přece jen najdeme něco, co nám pomůže dál."

Zerft se pozorně zadíval na přístroje a potom Golathovi vysvětlil: „Právě jsme zaznamenali naddimenzionální energetický výboj."

Liszog vzrušeně stočil chobot, Zerft otíral monitory, jako by tím mohl něco objevit.

„Co to mohlo být?" vyptával se napjatě. V tomto případě byli odkázáni na Golatha. On jediný byl natolik vzdělán, aby si mohl s přístroji na palubě lodi něco počít.

„Nestabilita prostoru," chladně tvrdil Liszog.

Golath se usmál. Vstal a přesel k palubnímu počítači. Naprogramoval v něm určité údaje. Pak vyčkával. Zanedlouho měl výsledek.

„Tak co to bylo?" zeptal se netrpělivě Liszog.

Golath se pousmál. „Kosmická loď," tvrdil.
 „A teď je kde?" zjišťoval Liszog. Bylo na něm vidět, že má strach.
 „Jak byla velká?" zeptal se Zerft ze stejného důvodu, ovšem dokázal jej lépe skrývat.
 Golath chvíli zápasil s ješitností a pak se rozhodl, že řekne pravdu.
 „To nevím," odpověděl. „Nějaká cizí loď transitovala.
 Zaznamenali jsme otřes prostoru, nikoli souřadnice lodi a její charakteristiky."
 „Tak to nás nemusí příliš vzrušovat," odhadoval Liszog.
 „Nemusíme se ničeho bát."
 Golath přikývl a potom řekl: „Zajímavé je, že ta loď transitovala v blízkosti sluneční soustavy, kterou jsme si vybrali jako svůj cíl."
 „Pravděpodobně to byla arkonidská loď," zklamaně řekl Liszog.
 „Jako příslušníky vzbouřeneckého koloniálního národa nás Arkonidané určitě nepřijmou s otevřenou náručí.""
 „Na takovéhle starosti máme ještě čas," řekl Golath.
 „Arkonidané," zašeptal Zerft. V jeho hlase zněla nenávist. Oči se mu leskly a zádové svaly tuhly.
 Žádný ze tří Unitheranů nemohl tušit, že zaměřili loď Pozemšťanů: SOLARSYSTEM!

Po dvaasedmdesáti hodinách pozemského času se tupá před lodi KASZIL vynořila v soustavě Ufgaru. Posádka prožívala peklo. Jejich loď právě samovolně začínala odhazovat a katapultovat součástky, připevněné na plášti. Vznikaly nenapravitelné škody, které by mohly způsobit neschopnost lodi

přistát na cizí planetě. I samotný život vyhnanou nyní visel na vlásku.

Osud však těmto třem Unitheranům dopřál, aby dospěli k cíli. Liszog si do poslední chvíle myslel, že jejich loď praskne, ale Golathův a Zerftův optimismus mu přece jen pomáhal.

„Druhá planeta je kyslíková," vysvětloval Golath po svých šetřeních. „Přistaneme tam."

Všiml si Liszogova nejistého pohledu.

„Přistaneme tam zopakoval, „i kdyby to mělo být to poslední, co s touthle létající rakví uděláme."

V duchu si nebyl zdaleka tak jist. Věděl dobře, že přistání s KASZILEM se bude podobat sebevraždě. Ale nemínil své pochybnosti dávat otevřeně najevo, protože se obával, že by Zerft a Liszog odmítli přistát.

„Musíme se všichni připoutat," přikázal. „Nebudu se spoléhat na robota. Jakmile dosedneme, budeme muset KASZIL co nejrychleji opustit, protože se dá předpokládat náhlá exploze."

Během následujících hodin Golath soustředěně mířil s lodí k cíli. Snažil se letět co nejopatrněji. Zerft převzal zaměřovací přístroje a Liszog přebíhal od jednoho k druhému.

„Na které straně přistaneme?" zeptal se Zerft. „Já bych navrhoval noční stranu."

„Myslím, že nám to bude úplně jedno," vysvětloval Golath.

„Pokud je tato planeta obsazena Arkonidany, zaměří nás. Na tom nic nezměníme."

Energetický zaměřovač KASZILU jejich problém vyřešil. Jakmile pronikli do gravitačního pole planety, citlivé přístroje se ozvaly.

„Tam dole něco je," mínil Zerft.

„A co?" chtěl vědět Liszog jehož nervozita neustále stoupala.

„Nic velkého to nebude," vysvětloval Zerft. „Je možné, že se na téhle planetě nachází energetická stanice. Možná automatická vysílačka. Zkusím zjistit, odkud ty impulzy přicházejí."

„Jak?"

„Zcela jednoduše," odpověděl Golath, „protože tam přistaneme."

„Vždyť jim vběhneme přímo do náruče," stěžoval si Liszog.

„Zničí nás ještě ve vzduchu."

„To už je naše riziko. Pokud jsou dole Arkonidané, dostanou nás a bude úplně jedno, kde se vynoříme. Proto bychom si neměli nechat ujít možnost jednat s výhodou překvapení. Byla by hloupost přistávat tak, abychom museli putovat pralesem."

Zerft rozhodl diskusi svým nekomplikovaným způsobem. Ukázal na monitor a řekl: „Támhle!"

„Držte se!" vykřikl Golath. Zahájil brzdňý manévr. Bylo to děsné. Loď úpěla, sténala, praštěla, každou chvíli se zdálo, že vybuchne.

Golath zavřel oči. Když je po několika vteřinách znovu otevřel, loď stále ještě existovala. Žhavý kus kovu, který se řítíl rovnou do pekla. Golath chraplavě zařval a podíval se na výškoměr. To, co viděl, mu vešlo do čela. Zhruba čtyři tisíce metrů nad povrchem planety byla loď stále ještě tak rychlá, že se musela zákonitě rozlomit. Golathovi zůstala jenom možnost získat někde výšku. Dělal se mu špatně. Roztřesenýma rukama manipuloval s řízením. Loď proti své vlastní vůli přece jen ještě poslechla. Unitherany to vyneslo do výšky pěti tisíc metrů.

„Jak dlouho ještě?" zeptal se Zerft naprosto klidně.

Golath neodpovídal. Lod' zvolna ztrácela rychlost. Už museli každou chvíli přistát. A netrvalo to dlouho. „Teď," hlesl Golath.

Nejdříve ze všeho se podivili, že jsou vůbec naživu. Druhý pocit zprostředkovávala nečistota v jejich chobotech.

Pak Golath otevřel oči. Na prsou měl střepy z rozbitých monitorů. Všude kolem se válely trosky a špína. Teprve pak si vzpomněl na své druhy. Zerft stál rozkročen u zaměřovacích přístrojů a pokoušel se zjistit, které z nich jsou ještě v pořádku. Golath si odepnul bezpečnostní pásy. Zlobil se, že se Zerft nepostaral nejdříve ze všeho o něj. Pak spatřil i Liszoga. Chlapec ležel pod strojem na čištění chobotů, který očividně přestál zřícení lodi bez úhony.

„No vida, a jsi vzhůru," řekl Zerft, když se Golath postavil po jeho boku. Golath na něj zlostně pohlédl. Právě rameno ho bolelo a v chobotu ho páliło. Netrpělivě pohlédl stranou k Liszogovi. Ale nic na to neříkal, protože čištění chobotu bylo určitým rituálem, při kterém nesměl být nikdo rušen. Nebylo Unitherana, který by prolomil tohle tabu. Takže se otočil zpět k Zerftovi.

„Nevypadá to zase tak špatně," poznamenal Zerft. „Většina přístrojů ještě pracuje."

„Stejně musíme KASZIL opustit," vrčel Golath nepřívětivě. „Nebezpečí exploze ještě nepominulo."

Zerft se trochu pousmál, založil ruce a přehodil přes ně chobot. „Klidně jdi ven, jestli chceš," řekl.

Golath ustoupil o krok.

„Co to znamená?" zeptal se.

Zerft mu s ledovým klidem odpověděl: „To znamená, že

velení téhle skupiny teď přebírám já. KASZIL je jenom hromadou šrotu. Už tě nepotřebujeme, Golathe. Mluvil jsem o tom s Liszogem, zatímco jsi ležel v bezvědomí. Souhlasí, abych o našich dalších krocích rozhodoval já."

Z Golathových očí vyšlehly blesky. Ale ovládl se a uklidnil.

„Tak dobrá," řekl chladně. „Co chceš udělat?"

Zerft byl přece jen překvapen svým rychlým vítězstvím, takže mu chvíli trvalo, než odpověděl.

„Z lodi KASZIL vytvoříme naši operační základnu. Odtud můžeme prozkoumávat planetu. Jakmile se trochu zotavíme, vyrazíme. Půjdeme ve směru, kde musí přibližně ležet zaměřená energetická stanice. Energetický zaměřovač bohužel přestal fungovat, takže to musíme zkusit bez něj. Mezitím jsem se trochu porozhlédl po okolí lodi. Nedaleko je velké jezero. Bude nejlepší, když se nejdříve budeme pohybovat podél jeho břehu."

Korpus lodi KASZIL vyryl v zemi téměř stometrovou brázdu, než se zastavil na okraji pralesa. Loď se rozlomila na dvě poloviny, přičemž zadní část byla zcela zaplněna spečenými a rozbítenými pohonnými agregáty.

Pro tři Unitherany to znamenalo definitivní vyhnanství. Mohli být rádi, že je to aspoň kyslíkový svět. Golath podle slunce odhadl, že musí být brzké ráno. Když opustili KASZIL, nadechli se příjemně čerstvého vzduchu. Golath se protáhl, rozpřáhl paže a zhluboka se nadechl. Zamrazilo ho, když si vzpomněl na spotřebovaný vzduch na palubě KASZILU. Z tohoto pohledu se jim nedařilo zase tak špatně. Stroj na čištění chobotů byl také v pořádku. Měli štěstí.

„Slezeme dolů ke břehu," přerušil jeho myšlenky Zerftův hlas. „Je důležité, abychom si čas rozdělili tak, že se do večera vrátíme zpátky."

Upravil si ruční termopaprskomet a zamával na své dva druhy. Liszog zvedl chobot na znamení ochoty. Golath jenom vrčel. Skupinka se pohnula.

Golath dorazil na kamenitý břeh jezera jako první. Už chtěl začít slézat dolů, když Liszog vykřikl. Mladý Unitheran ukazoval před sebe.

„Tam vpředu je země spálená," řekl vzrušeně.

I Golath nyní poznával to tmavé místo. Zerft přikývl a vyrazili k tajuplnému jevu. Tráva, křoví a stromy byly v pravidelném kruhu spálené a zničené. Zajímavá byla skutečnost, že se uvnitř tohoto kruhu našlo i několik nepoškozených míst.

„Tohle bezesporu nebyl žádný přírodní oheň," poznamenal Zerft.

„Co si o tom myslíš ty, Golate?"

Golath podmračeně opáčil: „Byla to kosmická loď. Tady jsou ještě vidět otisky jejích stabilizačních nohou. Pravděpodobně arkonidská loď."

„Jak to poznáš?" zeptal se Liszog.

„Podle seřazení přistávacích oper a podle tvaru spáleniště," ochotně vysvětloval Golath. Chtěl tomu chlapci dokázat, že je jako vůdce skupiny mnohem schopnější než Zerft.

Zerft mezitím dospěl k okraji svahu a něco na ně volal. Jeho hlas zněl vzrušeně.

„Podívejte se dolů!"

Golath se naklonil. Slyšel, jak Liszog vykřikl. „Nějaký dům," zvolal triumfálně Golath. „A malá kosmická loď."

Společně shlíželi dolů. „Zdá se, že tam nikdo není," zašeptal Liszog.

„Ale ano," odporoval Zerft. „Na opačné straně domu stojí dva bojovní roboti!"

Stáhl Golatha a Liszoga k sobě.

„Tak, a tady odtud je vidíte."

Golathovi stačila jen chvilka. Liszog se zachvěl.

„Jestli nás objeví, jsme ztraceni," zaúpěl.

„To je pravda," řekl Golath. „Proti těmto strojům nemáme sebemenší šanci. Pravděpodobně to bude stanice arkonidského lovce zvíře, který se sem pravidelně vrací, aby zkontroloval pasti."

Zerft vytrhl drn a zlostně jej zahodil.

„Tam dole se nám nabízí jedinečná příležitost. Nejenom, že bychom mohli převzít kosmickou loď, máme dokonce možnost vrátit se s ní na Unith. Je zřejmé, že se jedná o speciální výrobek, jaký náš národ ještě nezná. Doma by nás zahrnuli všemožnými počtami, kdyby se nám s touto lodí podařilo přiletět domů."

„Jak to, že si ses tak jistý, že to je doopravdy kosmická loď?" zjišťoval Liszog. „Stejně tak to může být jenom obyčejný člun, který využívá ten lovec k rybolovu."

Zerft posměšně zabručel. Zavrtěl hlavou. „Je to loď."

Chvilí pozorovali prostranství a pak Zerft dodal: „Ty dva roboty musíme zneškodnit."

Golath přikývl. „Pravděpodobně mají ochranný štít. Zapínají ho ale jenom v případě nebezpečí, aby zbytečně nepřecherпали své zásoby energie. Pokud by se nám je podařilo nějak přelstít dřív, než zapnou své ochranné štíty, vyhráli jsme."

„Všechno, co jsme dosud více nebo méně prováděli, bylo závislé na míře našeho štěstí," řekl Zerft, aniž by se přitom podíval na Golatha. „V životě Unitherana jsou jenom dvě možnosti - mít, nebo nemít štěstí," odpověděl filozoficky

Golath. „Když všichni tři namíříme své termozáříče proti těm robotům a odpálíme je na nejvyšší výkon, třeba se nám je podaří zničit.“

„Ale co když palbě odolají?“ nejistě a zlomeně poznamenal Liszog.

„Určitě utíkají rychleji než my,“ cynicky dodal Golath. „Zbytek přenechám tvé fantazii.“

Liszogova fantazie byla na rozdíl od jeho jiných vloh dobře vyvinutá, proto se mu strachy zkroutil chobot. Zerft však na svého mladého druha nebral ohledy.

„Tak se do toho pustíme!“

Tasil zbraň. Golath a Liszog následovali jeho příklad.

„Pal!“

Tři tenké paprsky, které se s přibývajícím vzdáleností rozšiřovaly, odsyčely směrem k robotům. Strojním bytostem nezbyl čas na reakci. V rozpoutané žhavé záplavě soustředěné palby byly jejich počítačové mozky během několika vteřin roztaveny.

„Stačí,“ přikázal Zerft.

Liszog pohlédl dolů ke zhrouceným kovovým postavám a tiše vzlykl.

„Je po nich,“ řekl Golath. „Teď už nás nic nezastaví.“ „Leda že by se nenadále ukázal majitel těchto krásných věcí,“ namítl Zerft. Golath mnohoznačně poklepal na zbraň. „Tady tohle a naše rozhodnost nás ochrání.“

Crest si zprvu myslel, že to je SOLARSYSTEM, která se znovu vrací. Seděl právě ve člunu zhruba uprostřed jezera, když ticho kolem bylo najednou proříznuto ostrým zahvív-

dáním, následovalo dunění a řev přetížených motorů. Crest odložil vesla a zvedl hlavu. Bylo brzy ráno. Nebe bylo pokryto mraky. Na této vodní planetě se slunce ukazovalo jenom málokdy.

Crestovy pátravé zraky objevily malý doutníkovitý stín, který se šílenou rychlostí řítí nad jezero. Sledoval sebevražednou přistávací křivku neznámé lodi a potom i její dopad.

Nejdříve ze všeho ho napadlo, že by trosečníkům měl přispěchat na pomoc.

Jeho druhá myšlenka však byla už podstatně realističtější a pravděpodobně mu zachránila život. Říkal si, že typ kosmické lodi naznačuje, že se nejedná o pozemskou ani o arkonidskou loď.

Crest byl zkušený muž. Podle zákonů pravděpodobnosti by bylo lehkomyslné považovat přistání těchto cizinců za náhodu. Uvědomil si, že je mnohem pravděpodobnější, že je sem přilákalo zaměření energetické stanice, která zabezpečovala jeho malý domek.

Zároveň Crestovi znovu došlo, že je starý muž. Musel jednat s rozmyslem a nikoli zbrkle. Odhadoval vzdálenost ke svému domku. I kdyby přidal na tempu, ještě značnou chvíli by trvalo, než by se dostal na břeh. To by tam cizinci už dávno mohli být. Pohlédl na ruční impulzní paprskomet, který měl s sebou. V případě nutnosti to byla velice slabá zbraň. Naštěstí aspoň stíhačku chránil energetický štít. Bylo možné se k ní dostat pouze za pomoci dálkového ovládání, které měl Crest připevněno na zápěstí.

Nicméně mu nezbyvalo než vyrazit. Zároveň ho trápila představa, že to nejsou útočníci, nýbrž bezmocní trosečníci. Zápasil s přáním co nejrychleji proniknout k místu dopadu lodi, aby se podíval po případných zraněných.

Když jeho malá loďka přistála u břehu, uplynulo několik

hodin. Ale neměl s sebou žádné hodinky. Opuštěný starý muž je nepotřebuje. Crest vystoupil na břeh. Ukotvil člun a pustil se po svahu nahoru. Jít přímo po pláži by bylo nebezpečné, protože tam neměl žádnou možnost se skrýt. Mezi mračny se na okamžik ukázalo slunce a zaplavilo krajinu teplým žlutým světlem. Crest se ještě jednou ohlédl. Z této perspektivy mu jeho člun připadal nepatrně maličký. Zkontroloval impulzní paprskomet. Už to bylo hodně dlouho, co naposledy použil ruční zbraň.

Opatrně postupoval kupředu. Neoddával se žádným iluzím, věděl, že se mu patrně nepodaří nepozorovaně proniknout ke stíhačce a aktivovat hypervysílačku.

Dospěl až k místu, na kterém původně stál křižník SOLARSYSTEM. Váhavě se blížil k okraji svahu. Dva metry před ním se sklonil a dál už se plazil. Padesát metrů pod svahem stál jeho domek. Crestovi se rozbušilo srdce. Musel dávat pozor, aby ho nebylo slyšet ani vidět.

Když dospěl k hornímu okraji svahu, podíval se dolů. Srdce se mu zastavilo.

Oba bojovní roboti leželi zhroucení vedle domu. Jejich kovové lebky byly roztaveny.

Ale to by nebylo tak hrozné.

Mnohem horší byl pohled na tři odrbané postavy: cizí bytosti s choboty, cizí bytosti, které se právě snažily proniknout do jeho kosmické stíhačky.

Crest na okamžik zavřel oči. Cizinci bezradně obcházeli diskovitou loď. Očividně hledali nějakou možnost, jak proniknout energetickým ochranným štítem stíhačky. Právě se pokoušeli propálit do země jakousi chodbu, pomocí které by se ke stíhačce přehrabali. Tento záměr však byl očividně odsouzen k nezdaru. Nicméně chobotnaté bytosti se ne-

vzdávaly a se skutečnou posedlostí útočily proti štítu a pokoušely se jím všemožnými způsoby proniknout.

Crest je určitou dobu bez hnutí sledoval.

Pak sáhl po zbraní.

Byl to čistě automatický pohyb, vyvolaný touhou zachránit stíhačku za každou cenu. Nastavil impulzní paprskomet.

„Ty blázne, chceš riskovat stíhačku a svůj život," ohlásil se logický sektor jeho mozku.

Crest se zachvěl a ruka se zbraní klesla. Rychle se stáhl z pozorovacího stanoviště.

V nejlepším případě se mu mohlo podařit zneškodnit jednoho z cizinců. Potom by byl vystaven jejich palbě a silnějším zbráním.

„Potřebuješ lepší zbraň," ozval se zvláštní extramozek, který byl dopřán všem příslušníkům elity Arkonu. „A ty víš, kde ji najdeš."

Ano!

Neznámé bytosti měly každá jeden termopaprskomet. To se dalo usoudit podle stavu robotů. Znamenalo to, že v jejich lodi budou pravděpodobně další zbraně tohoto druhu.

Musel k lodi cizinců! A sice velmi rychle.

Pak se však zarazil. Co když chobotnatci nechali na lodi stráž? Tuhle možnost musel vzít v potaz.

Crest však neměl na vybranou. Rozběhl se zpátky ve směru, kde tušil cizí loď. Neustále se přitom ohlížel. Musel počítat s tím, že se chobotnaté bytosti mohou každou chvíli objevit nahoře na svahu, protože by se mohly vrátit pro nějakou technickou výzbroj na svou loď. Několikrát měl nepříjemný pocit, že už cítí v zádech smrtící termopaprsky. Nedbal únavy a utíkal. Ano, byl to vyčerpaný starý muž, ale musel jednat jako mladík.

Objevil kosmickou loď útočníků. Byla rozlomená na dvě

části. Zadní část byla téměř úplně spálená. Ještě jednou se ohlédl. Prostranství za ním bylo prázdné. Skutečnost, že loď cizinců je už jenom vrakem, zvyšovala v Crestovi starost o stíhačku. Útočníci byli okolnostmi nuceni získat ji za každou cenu, pokud nechtěli uvíznout na této planetě. Vědec si dokázal představit, že se pokusí o všechno, aby zničili ochranný energetický štít.

Pak už ale věnoval pozornost zachovalé části kosmické lodi. Mohl do ní proniknout v několika místech. Rozhodl se pro vstup otevřeným východem. Znovu sáhl pro impulzní paprskomet. Ale neobjevil se nikdo, kdo by ho chtěl zadržet. Vyhoupl se do vstupu. Uvnitř byl dostatek světla, aby se mohl dobře orientovat. Crestův zkušený pohled poznal, že se jedná o loď, která už v okamžiku startu byla zralá do šrotu. Postupoval do útrob lodi. Překračoval přitom utrhané a zničené kousky kovu a plastiku. Dostal se do větší místnosti, naplněné přístroji všeho druhu. Ale nezůstával mu čas, aby se na ně podíval. Musel co nejrychleji najít nějaké zbraně.

Překročil jakousi pryčnu, za kterou ze stěny visely spirálovité paže neznámého určení.

Dál se nedostal.

Ucítil, jak po něm zezadu někdo sáhl a chytá ho. Impulzní paprskomet mu vypadl na podlahu. Crest přidušeně vykřikl a otočil se na protivníka.

Nepřítel však byl mechanického druhu!

Dvě ze spirálovitých věcí se uvolnily od stěny a chopily se Cresta jako hadi. Nezadržitelně ho to táhlo dolů na pryčnu.

Je to past, pomyslel si zoufale. Chytil jsem se do pasti. Vší silou se snažil uvolnit, ale brzy poznal, že marně. Automat ho bezpečně svíral ve svých ocelových pažích.

Cresta to položilo na ploché lůžko na podlaze. Přestal se bránit. Z podlahy vyjely svorky a pevně starce zachytily. Mohl pohnout jenom hlavou. Ze stropu se ale sneslo jakési vypořádkované razítko a přitlačilo mu i hlavu. Byl vydán na pospas strojům.

Pak se směrem k jeho nosu začala přibližovat rotující tyč. Vypadala hroživě. „Bzzzzzzt!“ dělala ta věc.

Golath vylezl z díry a unaveně klesl k zemi. Zlobil se. Od počátku věděl, že je nesmyslné pokoušet se proniknout do malé cizí lodi tímto způsobem. Ovšem Zerft na tom trval.

„Co se děje?“ podrážděně se zeptal Zerft.

„Jsem unavený,“ vysvětloval Golath. „Tímhle způsobem to nikdy nedokážeme. Třeba se nám podaří nějakými našimi zbraněmi zničit ochranný štít.“

„Mělo by to být docela jednoduché,“ trval na svém Zerft. „Majitel této maličké lodi taky nemůže procházet energetickou ochrannou stěnou. Takže než nastoupí, musí ji vypnout. To musí proběhnout rychle, proto existuje nějaká bezpečná rychlá metoda, jak docílit prolomení štítu.“

„Jistě souhlasil Golath, „pro něj to jednoduché bude.“

Zerft přikývl. „Jaké možnosti tedy ještě máme?

Golath pokrčil chobotem. „Můžeme se pokusit vymontovat z KASZILU nějaké generátory. Třeba se nám podaří absorbovat energii štítu, nebo ji na nějakém místě koncentrovaně roztáhnout, aby vznikl vstup.“

„Jistě,“ přikývl Zerft. „Ale ještě počkáme, jestli Liszog v domě nenajde nějakou jinou, lepší možnost jak se dostat k té lodi.“

Než mohl říct něco dalšího, zaslechli výkřik.

„Liszog!" zvolal Zerft a rozběhl se k domu.

Golath vyskočil a následoval ho. Ten mladý blázen se určitě dostal do problémů.

Vřítili se do domu. Uvnitř je přivítal modrý kouř. Golath se rozkašlal. Poznával rozmazané obrysy Liszoga, který skoro jako tanečník poskakoval po místnosti a sténal. V jedné ruce držel termopaprskomet, druhou schovával bojácně za chobotem. Golath viděl, že krvácí.

Zerft dorazil až k Liszogovi a vytáhl ho ven z dosahu kouře.

„Na koho jsi to střílel?" zjišťoval.

„Na nějaký stroj," odpověděl Liszog plačtivě.

Golath strnul.

„Na bojového robota?"

„Ne," řekl Liszog a pomalu se uklidňoval. „Jenom na nějaký stroj."

„Proč?" chtěl vědět Zerft.

„Protože mě zranil," vysvětloval Liszog. „Je tam ovládací panel. Myslel jsem si, že to má něco společného s lodí, a tak jsem to zkoušel."

„A pak?"

„Velká čtvercovitá věc s dírami uvnitř začala bručet," říkal tiše Liszog. „Viděl jsem, že se v těch otvorech něco pohybuje. Sáhl jsem dovnitř. Chytlo mi to ruku. Než jsem ji mohl stáhnout zpátky, už jsem byl zraněn."

„Proč jsi střílel?" zeptal se Golath.

„Já nevím," odpověděl Liszog.

„Ztratil nervy," nazlobeně zvolal Zerft. „Je jako stará ženská. Ještě nám natropí spoustu starostí."

Golath řekl: „Podívám se, na co to vlastně střílel."

Zerft souhlasně přikývl. Po chvíli se Golath vrátil.

„Takže?" zeptal se Zerft a vstal. Golath na něj bezvýrazně pohlédl.

„Opravdu to byl stroj.

Speciální stroj."

Liszog zvedl hlavu. Myslel si, že se mu přece jenom možná podařilo prokázat svým druhům službu. Zerft se podíval na Galthu. „Speciální stroj?, A na co?" „Na krouhání potravin," vysvětloval Golath. Liszog svěsil hlavu. Zerft na něj zlostně pohlédl. „Musíme zpátky na KASZIL," klidně poznamenal Golath. „Potřebujeme přístroje. Kromě toho musí být Liszog rychle ošetřen."

Crest se nacházel v nezáviděníhodné situaci muže, který se dívá na grandiózní divadlo, v němž sám hraje hlavní roli, ale v žádném případě nemůže zasáhnout do děje. Už dávno poznal, že se u tohoto stroje nejedná o plánovanou past. To on sám se vinou nepozornosti dostal do automatického procesu, který sloužil určitému neznámému účelu. Crest marně pátral po významu nejružnějších spirál a drátů, které se střídavě objevovaly před jeho obličejem a tvrdošíjně po něčem pátraly. Po něčem, co tento starý muž očividně neměl. Přístroj se sám vypne, až splní svůj úkol, říkal si. Crest nevěděl, v čem tento úkol spočívá.

Byla ještě jedna možnost, jak ukončit činnost automatu, ale ta by pravděpodobně znamenala i ukončení Crestova života: návrat chobotnatých bytostí.

Crest počítal s tím, že se každou chvíli objeví ve vchodu s termopaprskomety v rukou.

„Bzzzzzzt!"

Pořád dokola poslouchal tento nervy drásající zvuk. Nejdříve dlouhá rotující tyč, pak drátky a kartáčky.

Co se mezitím mohlo dít u stíhačky? Třeba se už cizincům podařilo proniknout na její palubu. Crest cítil vinu. Musel myslet na slib, který dal Perrymu Rhodanovi. Smrti se nebál. Byl zkušený, otrlý muž, který dokázal zvážit šance a jednat podle toho. Přišel na tuto planetu, aby v klidu a osamělosti ukončil život. Nyní měl sice ty nejlepší vyhlídky na smrt, ale nebyla by to žádná klidná smrt.

„Bzzzzzt," dělala pořád dokola ta zatracená věc a opakovaně stříkala znehybnělému Arkonidanovi do tváře zapáchající tekutinu.

Jednou s tím ten stroj přece musel přestat. Žádný robot nemá tolik energetických rezerv, aby mohl pracovat nekonečně dlouho. Crest přemýšlel, co všechno ví o energetice a počítačích. Základním principem každého takového stroje, i toho nejprimitivnějšího, byl jeho program. Každý robot dostal určitý úkol, který musel v rámci svých možností plnit. Pracující robot nebyl ničím jiným než pohybující se informací.

Crest se musel na neznámý stroj dívat z tohoto pohledu. Reakce stroje byly vyvolány informatorikou, která způsobovala jeho činnost. Jako robot měl stroj jenom dvě možnosti: buď odpocívat, nebo fungovat!

A teď právě fungoval!

„Bzzzzzt" znovu se ozvala spirálovitá paže stroje.

Jako by se stroj Arkonidanovi vysmíval.

Po další hodině se už Crest dostal tak daleko, že dokonce zatoužil po příchodu cizinců. Oči ho pálily, nemohl se hnout, a místa na končetinách, kde byl připoután k pryčně, ho začínala bolet.

„Nesmíš se vzdávat," varoval ho extramozek. „Musíš být psychicky silnější než cizinci."

Crest by zavrtěl hlavou, kdyby ji neměl připevněnou tím obřím razítkem tak, že se nemohl pohnout.

Pak se lekl neobvyklého zvuku. Když protočil oči jak nejdál to šlo, mohl se podívat až k otevřeným dveřím. Vraceli se ti tři? Crest na chvíli zapomněl na šílený automat. Nyní záleželo na tom, jestli se mu naskytne alespoň sebemenší šance.

Bez ustání se díval směrem, odkud musel přijít nepřítel. Ať se dělo co se dělo, musel zůstat naživu, aby zachránil stíhačku.

Blížily se kroky. Crest zůstával naprosto chladnokrevný. Pravděpodobně byl ztracen. Ničeho se nebál. Bylo to dáno jeho odvahou, či jeho stářím?

Kroky se blížily.

„Bzzzzzt" bručela spirálovitá paže.

Crest musel zavřít oči, protože stroj na něj znovu stříkal tekutinu. Když je otevřel, už tam byli.

Tři chobotnaté postavy, zhruba stejně vysoké jako on, ale dvojnásobně široké.

Stály mlčky a bez hnutí ve vstupu a vytřeštěnými očima na něj zíraly.

„Helou," zachraptěl Crest.

Když vstupovali do lodi, Golath měl nepříjemný pocit, že je sledován.

„Co se děje?" zeptal se Zerft.

Golath na něj pohlížel přísně. Už měl Zerftova velení plný zuby.

„Nic," řekl lhostejně.

„Proč nejdeme dál?" naléhal Zerft. „Mám bolesti, musíte mi ošetřit ruku!"

Golath se ovládl a pokračovali v cestě. Mlčky dorazili až do velínu lodi. Ale ve vstupu se náhle zastavili. V prvním okamžiku byl Golath tak překvapen, že zapomněl dýchat.

Pod čističem chobotů ležel cizinec!

Žádný Unitheran - Arkonidan!

Stroj se marně snažil najít chobot krátkonosého muže. Tři Unitherané tam stáli jako zkamenělí.

Cizinec ze sebe vydal slabým hlasem nějaké slovo.

Pro vyhnance to zaznělo jako signál. Golath vykročil kupředu k přístroji. Liszog nepřívětivě zafuněl. Ve stejný okamžik Zerft Golatha odstrčil stranou. Tasil svůj termopaprskomet.

„Je to Arkonidan! " zvolala jeho hlas zněl nazlobeně a nenávistně. Pak namířil na bezbranného muže u svých nohou.

Perry Rhodan se díval z okna ven. Pršelo. Ruce měl založené na prsou a díval se na město. Nakonec se obrátil a vracel se ke stolu.

„Děláš si starosti, Perry," konstatoval Reginald Bull. „Proč? Není nic, co by nás mělo momentálně nějak zneklidňovat. Gucky je zaměstnaněj tím, že vytváří svým malým krajanům na Marsu nové domov. Ostatní dělají obvyklý práce."

Pak ještě dodal: „My dva taky. „Co nejdříve musíme otestovat lineární hvězdný pohon

Druufů pěkně v praxi. Bully. Pak budeme mít práce víc, než ti bude milo."

Pak se Rhodan otočil zpátky k oknu a dodal: „Moc rád bych věděl, jak se má Crest."

„Aha," zavrčel Reginald Bull, „tak to tě teda celou dobu trápí. Děláš si starosti o starýho pána."

Rhodan přikývl. „Neměli jsme ho nechávat o samotě," řekl. „Bylo to nezodpovědné."

„To si myslíš ty," odvětil Bully. „Já si zas myslím, že muž jako Crest by měl zemřít způsobem, jaký si sám dobrovolně zvolí."

„Už byl hodně slabý," řekl Perry Rhodan. „A co když se stane něco nepředvídatelného, jak mu pak pomohu?"

„Nezapomínej na ty dva roboty," odpověděl Bully. „Jednoho z nich jsme naprogramovali tak, že při sebemenší mimořádné akci naváže spojení s Terranií. Ani Crest o tom nevěděl. Tak mu dopřej zasloužené klid."

Chobotnaté bytosti reagovaly podstatně pomaleji než lidé. Bylo to dáno jejich celkovou těžkopádností. Zerft tasil paprskomet poměrně rychle, ale Golath byl stejně rychlý. Téměř ve stejný okamžik prolétl jeho chobot vzduchem. Pohyblivý orgán sevřel Zerftovu pravici a strhl ji stranou.

Zerft ztratil pevnou půdu pod nohama a zapotácel se. Začal zlostně troubit. Chtěl se vytrhnout ze sevření.

„Nesmíš ho zastřelit!" křičel Golath.

Ale rozzuřený Zerft ho neposlouchal. Veškerou silou svého třímetrákového těla se na Golatha vrhl. Narazili na sebe. Dva hnědí obři, kteří disponovali velkou silou. Liszog je

plačtivě zapřísahal, aby toho nechali. Zajatec pozoroval události mlčky.

Podlaha velínu duněla pod nohama rváčů. Zerft najednou klopýtl a Golath se na něj vrhl. Oba se řítili k podlaze. Velín se znovu otrásl. Oba dva zlostně troubili. Rvačka nabírala na tvrdosti. Rána stíhala ránu.

Rozhodnutí přivodil Liszog. Měl strach, aby Golath nezemřel, protože dobře věděl, že Zerft není schopen odstartovat s cizí lodí, nebo s ní dokonce odletět na Unith.

Mladý Unitheran tasil svůj termopaprskomet.

„Tak už konečně přestaňte!“ vykřikl nahlas. „Jestli toho nenecháte, budu střílet.“

Hnědý propletenec u jeho nohou se uklidnil. Vyčerpaní Unitherané pomalu vstávali.

„Co to je?“ zařval Zerft. „Dej pryč tu zbraň!“

Liszogovi se třásly ruce. Musel uhnout pohledem, ale pořád ještě na Zerfta s Golathem mířil.

„Hod' mi sem svůj paprskomet, Golathe," vyzval staršího.

Golath se pousmál. Tasil zbraň a pustil ji Liszogovi pod nohy.

„A máme už zase novýho šéfa," pravil posměšně k Zerftovi.

Mladý vyhnanec odkopl zbraň. Jeho poraněná ruka přestávala krváčet. Cizinec nadále mlčky sledoval, co se děje.

„Předávám velení opět Golathovi," řekl Liszog.

Zerft sprostě zaklel. Pouze namířená zbraň mu zabraňovala, aby se na Lizzoga vrhl.

„Velmi dobře," spokojeně poznamenal Golath. „Dej mi jednu zbraň, chlapče.“

Liszog energicky zavrtěl chobotem. „Ne," odporoval.

Golath na něj překvapeně pohlédl. V očích měl něco jako respekt.

„Beze zbraně to nemá význam," řekl. „K čemu to bude, když budu rozdávat rozkazy. Zerft mě poslechne jenom když na něj namířím paprskometem."

„Já vím," přiznal Liszog. „Však svou zbraň dostaneš. Nejdřív ale musím něco vyřídit."

„Co?" zabručel Golath.

Liszog ukázal chobotem na Arkonidana. „Zabiju ho," řekl pevným hlasem.

Zerft skočil zezadu na Golatha a sevřel ho pažemi. „Pust' se do toho, chlapče!" nenávistně vyhrkl Zerft. „Golath se ti nebude plést do práce."

Liszog přešel k přístroji na čištění chobotů. Nedobrovolný zajatec ho pozoroval s naprostým klidem. Liszog vypnul stroj. Arkonidan byl volný. Golath klidně pravil: „Když ho zastřelíš, už nikdy v životě neuvidíme Unith."

Zerft do něj kopl. „Bud' tiše!"

Cizinec ležel pod přístrojem pravděpodobně velmi dlouho. Byl tak zesláblý, že nedokázal sám vstát. Liszog ho zamyšleně pozoroval.

„Počkej, Liszogu," volal Golath. „Tenhle Arkonidan je velitelem malé vesmírné lodi. On ví, jak se dezaktivuje její ochranný štít. Když ho zabiješ, nesdělí nám to."

Liszog se nejistě podíval na Zerfta. Zerft Golatha pustil

„Určitě nám to neřekne dobrovolně," skepticky poznamenal Liszog. „Jak vidíš, je velmi starý. Staří muži se nebojí smrti. Těžko ho přinutíme, aby nám prozradil, jak se dostaneme na jeho loď."

Přestože to neřekl nahlas, bylo zřejmé, že se vzdal svého plánu zastřelit zajatce. Golath se sklonil a sebral ze země svou zbraň.

„Ukáže nám cestu na loď dobrovolně, tvrdil. „Někam ho

zavřeme jako do vězení. Pak dostane příležitost, aby v noci uprchl."
„Cože?" vykřikl Zerft. „Ty ho chceš nechat utéct?" „Jistě," zdůraznil Golath. „Cizinec si musí myslet, že to je útěk. Ale my mu v něm nebudeme bránit. Až zmizí, nebudeme ani na palubě naší lodi."

Liszog překvapeně zamrkal. Nic nechápal. Golath však pokračoval: „Schováme se přímo vedle lodi cizinců. Až cizinec přijde, bude velice spěchat, protože si bude myslet, že ho pronásledujeme. Nebude mít mnoho času. Jeho jedinou myšlenkou bude, jak se co nejrychleji dostat na svou loď a jak opustit tuto planetu. Jakmile deaktivuje ochranný štít, vyskočíme z našeho úkrytu a převezmeme jeho kosmický člun. Arkonidan bude velmi překvapen. Až se dostaneme na palubu jeho lodi, vyřešíme všechny ostatní problémy."

„To se nemůže podařit," temně poznamenal Zerft. „Co když štít vypne jenom na malou chvilku?"

„Musíme se skrýt co nejbliž u lodi," vysvětloval Golath.

„Nezapomeň, že bude tma. Ani oči Arkonidana nedokáží proniknout tmou."

„Tvůj plán je jednoduchý," poznamenal Liszog, „ale zní rozumně."

Golath spokojeně přikývl.

„Důležité je, abychom mu jeho útěk ztížili natolik, aby uvěřil, že to není léčka."

Byl to zvláštní pocit neustále stát na prahu smrti. Crest věděl, že jenom díky neshodám mezi chobotnatci je ještě naživu. Už dvakrát se musel beznadějně dívat do ústí hlavně

paprskometu. Dvakrát měl před očima smrt. V tyto chvíle Crest vzpomínal na slib, který dal Perrymu Rhodanovi. Dokázal se srovnat s tím, že zemře, ale nechtěl porušit slib.

Nyní, když pominulo největší nebezpečí, začínal věřit, že snad přece jenom najde nějakou šanci, aby mohl stíhačku zachránit. Samotná skutečnost, že se cizinci vrátili na palubu ztroskotané lodi, potvrzovala, že se jim nepodařilo proniknout ochranným štítem stíhačky. Ovšem určitě s tím nepřestanou. Pokud chtějí tuto planetu někdy opustit, musí se jim stíhačka dostat do rukou.

Crest dobře věděl, že protivníci jsou rozhodnuti ke všemu. Měli sílu, byli mladí a bylo jich víc. Kromě toho vlastnili nebezpečné zbraně.

Arkonidan unaveně přemýšlel, co osamělý starý muž může v takové situaci vykonat.

Pozoroval tři trosečníky, jak si jeden po druhém nechávají vyčistit choboty strojem, který zprvu považoval za past na vetřelce. Crest je sledoval naprosto klidně. Vůbec nepomyslel na útek. Své další kroky musel pečlivě zvažovat. Podruhé už nesměl jednat neuváženě.

Nad planetu, kterou Perry Rhodan nazval Crestovou planetou, se snášela noc. Ve velínu se rozzářilo šeré světlo. Crest se cítil velmi unaveně. Vůbec poprvé litoval, že je tak starý.

Velký chobotnatec, který Cresta dvakrát zachránil, se k němu otočil.

„Já Golath," řekl těžkopádným interkosmem.

Crest zdvořile přikývl.

„Mé jméno je Crest," odpověděl.

„My z Unithu," vysvětloval Golath a ukázal přitom na sebe a své druhy. Pak namířil chobot proti Crestovi.

„Ty Arkonidan?"

Crest přikývl.

„Ty nám dát nádoba, která létat vesmír hvězdy," požadoval Golath bez velkých okolků. „Patří mně," odpověděl Crest. „Nemůžete ji mít."

Golath tasil svůj termopaprskomet a namířil na Crestova prsa.

„Ty nám dát teď?" zjišťoval Golath. „Ne," suše opáčil Crest.

Unilheran stáhl ruku se zbraní zpět. Jeho chobot se stočil. V jeho očích nebylo možné poznat, jestli, se zlobí. Pak mu pravou rukou lehce poklepal na rameno. „Ty nyní zajatec," oznamoval.

Na tohle Crest nic neříkal. Bylo logické, že ho nenechají jít. Jistě se mu vícekrát pokusí domluvit - tentokrát určitě méně ohleduplnými prostředky. Ale teď na to nechtěl myslet.

Golath přivolal své dva druhy. Crest se za nimi díval, jak odcházejí z velínu. Uzavřeli vstup. Crest ještě slyšel, jak jej zamykají.

Nyní osaměl.

„Tvůj impulzní paprskomet," hlásil se jeho logický sektor. „Oni si ho nevšimli!"

Crest rychle vyskočil. Zbraň zapadla za čistící přístroj. Vytáhl ji a schoval pod šaty. Potom se vrátil do křesla. Místnost měla ještě jeden východ, ale ten byl také zamčený. Arkonidan si vzpomínal, že vedl směrem na zád', kde byla v plášti velká prasklina a kudy by mohl utéct.

Úplně se setmělo. Crest si pozorně prohlížel obrysy předmětů ve velínu. Především čisticímu přístroji se bude muset velkým obloukem vyhnout.

Napjatě poslouchal. Kromě jeho vlastního dechu nebylo nic slyšet. Vstal a rozběhl se ke druhým dveřím. Chvilí tr-

valo, než dospěl k cíli. Pak nahmatl kovový chlad dveří. Suše polkl. Na lodi vládl klid. Pátravě přejížděl dlaněmi po hladkém povrchu. Našel kliku a oddechl si. Páka se pohnula dolů. Poněkud překvapeně se Crest opřel o dveře.

Povolily!

Pak už déle neváhal. Prošel dveřmi na chodbu a zastavil se. Nic neslyšel. Na lodi byl klid. Unitherané museli patrně někde spát.,

„Vaše smůla," zamumlal triumfálně Crest.

Opustil ztroskotanou loď jak mohl nejrychleji a utíkal pryč.

Zerft rozhrnul větve a postavil se. Netrpělivě vzhlížel nahoru ke svahu. Ale byla příliš velká tma, než aby mohl něco vidět.

„Ještě tady nemůže být," poznamenal Golath. „Je starý a pomalý. Poté, co jsme ho opustili, bude určitě pěknou chvíli vyčkávat."

Číhali v jámě, kterou vypálili v zemi před několika hodinami. Nacházela se přímo vedle malé lodi. Pokud by se Arkonidan vynořil, chystali se na něj vrhnout hned, jakmile deaktivuje ochranný štít.

„Nemám z toho dobrý pocit," zabručel Zerft. „Něco nám nevyjde, o tom jsem přesvědčen."

„Nemluv tak nahlas," okřikl ho Golath. „Chceš, aby nás zaslechl?"

Zerft klesl zpátky. „Proč nemám zbraň?" zeptal se nazlobeně. „Slíbil jsem, že tuhle akci nebudu nijak narušovat."

Golath se na něj zadíval. Váhal.

„Dej mu ji," požadoval Liszog. „Zvýší to naši bezpečnost."
Golath neochotně poslechl. Zerft přijal podávanou zbraň chobotem. Ošklivě se zachichotal.
„Smíš střílet teprve až se otevře štít," připomínal mu Golath.
„Bez starosti," řekl Zerft. „Jaký je v tom rozdíl, jestli ten Arkonidan zemře dřív nebo později."
Unitherané čekali.
Začínalo pršet.
Celou noc stáli tři Unitherané bok po boku v díře v zemi. Čekali. V jámě se usazovala dešťová voda a rozměkčovala půdu. Byli promočeni na kůži. Už spolu nepromluví. Liszog dokonce na chvíli usnul. Golath ho probudil. Naslouchali do noci a čekali na Arkonidana.
Ale starý Arkonidan nepřicházel. Golathův plán jim dodal naději, ale nějak nevycházel. Když se rozednívalo, Zerft vylezl z díry. Dno i svahy jámy byly tak blátivé, že několikrát uklouzl.
„Pojďte nahoru!" vykřikl zlostně. „Pojď nahoru, Golashe! Podívej se na tu svoji vynikající past odtud."
Golath byl příliš unaven, než aby mohl Zerftovi něco namítnout. Chtěli starce přelstít. Zdálo se, že se jim to nepodařilo.
Zerft tasil termopaprskomet a zamával s ním. „Existuje jenom jedna možnost, jak se dohodnout s Arkonidanem," křičel a zvedal zbraň. „Tahleta"
Pak se vyřítil do deště. Temná hnědá postava, která se rychle vzdalovala. Golath se za ním díval.
„Co mu je?" zeptal se Liszog.
„Chce ho zabít," řekl Golath. „Nenávidí všechno, co je arkonidské."

Sáhl na rozměklý okraj jámy a lezl ven. Liszog ho podpíral. Když byl Golath venku, Liszog ho požádal, aby ho vytáhl ven. Golath však zavrtěl chobotem.

„Ne," odmítl. „Jeden z nás tu zůstat musí. Možná, že sem Arkonidan přece jen ještě přijde. Nesmíš usnout."

„Je mi zima," stěžoval si Liszog.

„Je lepší chvíli vydržet v zimě, než navždycky zůstat na této planetě, chlapče. Na to nezapomínej."

Liszog přikývl. „A kam jdeš ty, Golate?"

„Zpátky k naší lodi. Pokusím se vymontovat generátory. Třeba nám pomohou dostat se k té malé lodi."

„Pospěš si," požádal ho Liszog-

Ale velký Unitheran už byl pryč.

Crest měl dojem, že se od cizí lodi vzdaluje velmi rychle. Ve skutečnosti však jeho útěk probíhal jen pomalu. Často se musel zastavit, aby zalapal po dechu. Jeho pohublé nohy neměly sílu ani vytrvalost.

Když poprvé upadl, ani o nic nezakopl. Prostě mu povolila kolena a žuchl k zemi. Zůstal ležet a ztěžka oddechoval. Tvář přitiskl proti chladné půdě. Už se začínal bát, že snad zemře vyčerpáním dřív, než bude moci stíhačku dostat do bezpečí.

Odplazil se stranou. Ohlížel se. Možná, že už má pronásledovatele v patách. Budou se za ním hnát, aby ho dostali u stíhačky, a aby s jeho pomocí pronikli energetickým štítem?

„To je ono," souhlasil jeho logický sektor. „Tvůj útěk byl příliš jednoduchý. Měl Unitherany patrně zavést tam, kam chtějí: do blízkosti stíhačky."

Crest se zastavil. „Copak jsem byl slepý?“ zeptal se sám sebe.

Bud' na něj protivníci číhali někde nablízku ve tmě, nebo už čekali v bezpečném úkrytu v blízkosti stíhačky. Málem jim vběhl do pasti. Na čelo mu dopadla dešťová kapka. Trhlo to s ním. O pár minut později se rozpršelo. Crest se cítil hrozně. Sám sebe se ptal, odkud ještě bere sílu.

Co mohl ještě udělat? Okolí stíhačky pro něj nyní bylo zakázanou oblastí. Existovala tudíž jenom jedna možnost a ta toho příliš mnoho neslibovala. Musel utéct do lesů. Pro mladého muže by to nebyl žádný problém, pro starého Arkonidana to však znamenalo nevyslovitelnou námahu, boj proti pralesu a jeho šelmám.

Přesto odkulhal k prvním stromům. Cestou se zastavil a otevřel ústa, aby si do nich nechal napršet. Dělal mu to dobře.

Ulevilo se mu.

Když dorazil zpátky k lodi Unitheranů, téměř už necítil nohy. Cizí kosmická loď byla zahalena do naprostého ticha. Jenom déšť bubnoval o zbytky jejího pláště. Crest byl přesvědčen, že na něj Unitherané čekají s tasenými zbraněmi u stíhačky.

Ale tak snadné jim to neudělá. Chtěl chobotnatcům dokázat, že i starý Arkonidan může být protivníkem, kterého není radno podceňovat.

Crest se vděčně opřel o jeden ze silných stromů. Mocné koruny stromové bránily dešti, takže pod ně proklouzávaly jen ojedinělé velké kapky. Pod dlaněmi cítil hrubý povrch

kůry. Nesměl zapomínat, že v lese číhá nebezpečí. Co se týkalo zvířat, která útočila vystřikováním kyseliny, ta vyrážela na lov jenom ve dne. Teď v noci se jich tedy bát nemusel. Zato však hrozilo nebezpečí od jiných, například od obřích červů, kteří se dokázali podhrabat pod zem a napadat svou oběť odtud. Tito červi dokázali přemoci i mnohem větší bytosti než Crest.

Arkonidan věděl, že nutně potřebuje spánek. Kdyby se však rozhodl usnout na zemi, podobalo by se to sebevraždě. Odpoutal se od stromu a kráčel hlouběji do lesa. Bylo to stále složitější. Na několika místech vůbec nemohl projít dál. Nakonec přece jenom našel strom, jehož silné větve byly dostatečně nízko, aby po nich mohl vylézt nahoru. Ve srovnání s jeho stářím a stavem to byl skutečný sportovní výkon.

Nahoře v koruně stromu byl v bezpečí před červy, jejichž těla nebyla utvořena tak, aby mohli lézt po stromech.

Našel si mohutnou větev a uložil se na ni. Zády se opřel o kmen. Nebylo to zrovna nejpohodlnější, ale byl v bezpečí. Jeho situace mu nedovolila klást příliš velké nároky. Chvilí ještě naslouchal šumění listů a kapkám deště, a potom upadl do hlubokého spánku vyčerpaného muže.

Probudil ho křik bezpočtu ptáků. Byl den. Přestalo pršet a vzduch byl příjemně teplý: Crest si promnul oči. Oproti veškerému očekávání se cítil odpočinutě a dobře. Dokonce dostal hlad.

Podíval se dolů.

Strnul. Rázem se probudil. Dávku svého štěstí si patrně už vybral.

Jen pár metrů od něj stál jeden z chobotnatců. V ruce svíral termopaprskomet.

Zerft se už přestal zlobit a začal přemýšlet. Nemělo význam běhat mezi stromy jako šilený. Tak by toho Arkonidana nikdy nenašel. Když pomyslel na Golatha a jeho nepovedený plán, bezděčně se zamračil. K tomu Arkonidanovi měli být od samého počátku mnohem tvrdší. Zerft proklínal skutečnost, že je doopravdy odkázán na Golatha, který jako jediný dokázal řídit cizí loď.

Zerft vůbec nepochyboval, že jejich zajatec uprchl právě sem. Pravděpodobně jejich léčku prohlédl. Zerft prohledal vrak lodi, Arkonidana však nenašel. Dveře z velínu na zád' byly otevřené. Golath se tedy nemýlil, že Arkonidan uprchne. Jenomže jeho kroky vedly jinam. Zerft věřil, že do lesa.

Zároveň si však uvědomoval, že má před sebou starého muže, který se určitě neodvází příliš daleko.

Zerft začal systematicky prohledávat nejbližší okolí.

Už jistou dobu pátral, když se nenadále vynořilo to zvláštní zvíře.

Bylo jenom z poloviny tak velké jako Zerft. V prvním okamžiku působilo směsně. Vypadalo jako složené ze dvou částí - ze štíhlé kulaté spodní části a oválné velké hlavy. Spodní tělo bylo pokryto hustou srstí. Kožešina byla tak hustá a dlouhá, že neviděl nohy zvířete. Hlava bytosti byla úplně holá. Pokrývaly ji jizvy. Mnoho maličkých oček vypadalo jako tmavé díry. Byly v ní ještě další otvory, ale jejich význam zůstal Zerftovi utajen.

Chvíli na sebe zírali. Zvíře bylo přinejmenším stejně překvapeno jako Zerft. Pozorovalo ho tiše. Pak vydalo zvlášť-

ní zvuk, něco jako zamlaskání. Zerft to se zájmem sledoval. Potom se to ozvalo ještě jednou, zvíře se otočilo a pomalu odcházel.

Zerft si pomyslel, že ho možná zavede k Arkonidanovi. Vykročil tedy za ním, ale když zvíře za sebou slyšelo kroky, opět se zastavilo.

S určitou nevolí se ohlédl.

Zerft byl netrpělivý, proto zamával chobotem, aby bytost přinutil k dalšímu pochodu.

Hned nato však byl nucen pochopit, co znamenají ty otvory na hlavě neznámého zvířete. Z jednoho z nich k němu vystříkl tenký vodní paprsek. Zasáhl ho do ramene a trochu to páliło.

Zerft se díval na nažloutlou tekutinu. Stékala mu po rameni. Všude, kde se dotkla kůže, způsobovala pálení. Pravděpodobně šlo o přirozenou obrannou zbraň. Nijak moc to nebolelo, takže si říkal, že zvíře nebude nijak nebezpečné. Přikročil až k němu a strčil do něj.

„Pospíchej,“ radil cizí bytosti dobrosrdečně.

Vtom ho zasáhl další výstřel. Překvapeně vykřikl a zapotácel se. Zděšeně se podíval na předloktí. Během okamžiku další tekutina vyžrala hlubokou ránu. Bolesti připravovaly Zerfta o smysly.

Tasil paprskomet, ale než stačil vystřelit, jeho protivník zmizel. Zerft se divoce rozhlížel. Nyní musel každou chvíli počítat s dalším útokem. Tohle neuvěřitelné zvíře bylo patrně schopno střílet kyselinovou šťávu v libovolné síle. První zásah byl pouze varováním. Kdyby se Zerft stáhl zpět, nic by se mu nestalo. Ovšem pak stříkače rozčílil a musel za to zaplatit.

Ruka ho bolela, ztrácel krev. Zděšeně pomyslel na mož-

nost, že kyselina může obsahovat jedovatou látku, která ho buď ochromí, nebo dokonce zabije.

A tak tam vyhnanec stál se zbrani v jedné ruce. Druhou měl úplně chromou. Ubohá popletená bytost, která jednala pouze podle svých zmatených emocí.

Protivník ho zatím ještě nespatriil. Crest pomaličku sahal po impulzním paprskometu. Chobotnatec byl raněn. Očividné se střetl se stříkačem kyseliny. Crest dokonce zápasil s myšlenkou, že by měl slézt dolů a pomoci mu.

A potom spatriil stříkače!

To zvíře bylo velmi rozčítleno. Unitheran ho nemohl vidět, protože se k němu blížilo zezadu. V arkonidských katalogích se skutečně psalo o ďábelské chytrosti těchto nevinně vyhlížejících bytostí.

Crest nevěděl, co má udělat. Nemohl přihlížet, jak je zabíjena inteligentní bytost. Kdyby však Unitherana varoval, sám sebe by dostal do nebezpečí.

Zvíře se znovu blížilo...

V Crestovi nakonec zvítězil rozum. Jakmile se stříkač dostal do kritické vzdálenosti, Arkonidan se pozvedl a varovně vykřikl. Zerft se prudce otočil. Tvář měl křečovitě staženou bolestí.

Stříkač instinktivně vypálil další dávku. Unitheran uskočil do strany. Zbraň mu přitom vypadla z ruky.

Crest jednal bleskurychle. Seskočil ze svého bezpečného místa dolů a začal na zvíře střílet z impulzního paprskometu. Stříkač se zlomil v neviditelných kolenou a klesl k zemi. Pak zůstal bez hnutí ležet.

Crest se domníval, že zvíře omdlelo opatrně se k němu

blížil. Když se nad něj sklonil, kde se vzal tu se vzal, uchopil ho silný chobot a sevřel mu paže.

Crest si uvědomil, že přece jen udělal chybu. Proti hrubému násilí nemohl nic. Rezignovaně v duchu konstatoval, že jeho pokus o záchranu stíhačky nyní patrně definitivně ztroskotal.

Liszogem to trhlo. Právě se probudil. Bojácně vykoukl z jámy. Už přestalo pršet. Zjišťoval, že malá loď ještě stále stojí na svém místě.

Doufal, že se Golath brzy vrátí. A už spatřil jeho vysokou postavu nahoře na svahu. Mával na něj. Jeho druh Golath nesl jakousi plochou bednu a další hromadu nářadí. Zerft s ním nebyl.

Liszog vstal. Dostal chuť do práce. Šel Golathovi v ústrety.

Když k němu dorazil, zeptal se: „Co s tím chceš dělat?”

„To, co jsem přinesl, asi nepostačí. Mám na lodi ještě spoustu dalších věcí a různých demontovaných zařízení. Budeš pro ně muset dojít.”

Mezitím dospěli až ke břehu a Golath pokračoval. „Možná se mi podaří sestavit energetický generátor, s jehož pomocí bych mohl neutralizovat energetické pole kolem stíhačky. Tím by vznikl určitý druh tunelu, kterým bychom se mohli dostat na loď.”

„Ty tomu věříš?”

„Bude záležet na síle energie. Buď zvítězí energetický náboj ochranného štítu, nebo ta naše energie.”

Crest se nechtěl vzdát. Z posledních sil zápasil a podařilo se mu alespoň to, že

Unitheran klopýtl a oba spadli na zem. Crest měl dojem, že se mu lámou snad všechny kosti v těle. Vyčerpaně zavřel oči a pozvolna se přestával bránit.

Vtom dostal nečekanou pomoc. Zvíře, které bylo smrtelně zasaženo střelou jeho impulzního paprskometu, se přece jenom ještě jednou sebralo.

Potácivě vstávalo.

Vidělo své nepřátele bezprostředně vedle sebe. Vydalo poslední necílený paprsek a zemřelo. Náhoda tomu chtěla, že zasáhlo Zerfta na zádech. Zerft zařval a pustil Cresta. Arkonidan potřeboval několik vteřin, aby vůbec pochopil, co se stalo. Skulil se stranou a chytil do ruky protivníkův paprskomet. Unitheran se marně snažil dosáhnout rukama na rozbolavělá záda. Viděl, jak se Crest ozbrojuje. Zatroutil chobotem a vrhl se po něm.

Crest viděl útočníka už jenom jako rozplizlý stín. Ruce se mu třáslly. Blížila se další hrozba. Proto vystřelil.

Postava se vmžiku někam ztratila. Crest chtěl vstát, aby se podíval, co se stalo.

Udělalo se mu špatně. Před očima měl barevné body a kruhy. Postavil se alespoň na kolena. Udělal dva kroky a narazil na něco měkkého a poddajného.

Crest si pak zděšeně uvědomoval, že to je Unitheranova mrtvola.

Liszog kráčel pro materiál. Před lodí KASZIL se ještě jednou zastavil, protože ho napadlo, že by Arkonidan ještě mohl být na palubě. Golath mluvil jenom o tom, že pracoval ve velínu. Jejich zajatec se však mohl někde schovat. Liszog raději tasil zbraň. Pak teprve vstoupil.

Necítil se dvakrát dobře, když kráčet potemnělou chodbou lodi. Svíral termopaprskomet a pomalu postupoval. Vstup do velínu byl zpola uzavřen. Snažil se být co nejvíce potichu.

Jeho obavy se ukázaly jako liché. Na lodi nikdo nebyl. Přístroje, které měl přinést, byly připraveny u druhého východu. Všechno v pořádku.

S úlevou se položil pod čistič chobotů. Přesvědčil se, že přístroj ještě funguje, a unaveně ulehl. Začal tradiční proces čištění.

A ležel pod přístrojem ještě ve chvíli, kdy nic netušící Crest znovu vstoupil na palubu lodi KASZIL.

Liszog vystřelil z lůžka pod čističem, ale žhavý paprsek z jeho zbraně zasáhl pouze křídla dveří, za která se Crest mezitím schoval. Po všech čtyřech se potom Crest vracel zpátky k východu z lodi. Byl si jist, že ve velínu je jenom jeden protivník.

Ale na druhou stranu se obával opustit loď, protože prostranství kolem lodi nenabízelo žádný úkryt. Nezbylo mu, než aby se pokusil uhádnout Unitheranovy myšlenky.

Chobotnatec se musel domnívat, že Crest hlídá hlavní výstup z lodi a že bude střílet na každý podezřelý pohyb. Takže se určitě pokusí vylézt z praskliny, kterou Crest použil už při útěku z velínu.

Proto se stařec vyplížil z východu a opatrně vyhlédl ven do míst, kde čekal Unitherana.

A taky tam byl.

Crest vystřelil.

Protivník se vrhl k zemi, skulil se a svazek paprsků zasy-

čel těsně nad ním. Crest zaklel. Takovou příležitost si neměl dát ujít.

Když se pak znovu podíval ven, Unitheran už byl zpátky na palubě KASZILU. Crest věděl, že jeho protivník je mladý a že je tudíž pohyblivější než on. Všechny výhody se nacházely na mladíkově straně.

Komora výstupu lodi se proměnila v past, kterou musel rychle opustit. Nepřítel se pravděpodobně už zase zdržoval ve velínu, aby si promyslel další kroky.

Crest sklouzl z východu na volné prostranství. Snažil se co nejrychleji přesunout k odlomenému zadnímu konci lodi, a schoval se tam za jedním z ulomených kovových plátů. Nebude trvat dlouho a Unitheran zjistí, že výstup z lodi je prázdný. Chobotnatec byl dostatečně inteligentní, aby vytušil nové stanoviště Arkonidana. Vtom vyšlehl další paprsek a Cresta oslnil. Ale nepohnul se. Napadlo ho totiž, že to Unitheran pouze zkouší, aby náhodně zjistil přesnou pozici svého nepřítele.

Crest odhadoval, ze kterého místa paprsek vyšel. Opatrně se podíval za svůj kovový štít. Nepřítele nebylo nikde vidět.

Liszog znovu vystřelil a paprsek spálil dlouhý pruh trávy- Crest se musel chytit za nos, aby nezačal kýchat, ale zároveň také zjistil, kde protivník vězí.

Crest musel tento souboj co nejrychleji ukončit, a to ze dvou důvodů. Zaprvé hrozilo nebezpečí, že se objeví třetí Unitheran. Tím by byla bitva prakticky rozhodnuta. Ale co bylo ještě horší - a co vlastně rozhodlo - byl mizerný stav, ve kterém se Crest nacházel.

Celý život prožil jako vědec - nikoli jako trénovaný voják. Tady však byl sám a musel se bránit přesile.

Je to vůbec zázrak, že ještě žiju, pomyslel si Crest.

Mladý Unitheran hořel netrpělivostí. Když se stařec nikde neobjevoval, Unitheran opatrně opustil svůj úkryt,

A pak spatřil svého protivníka, který se vynořil se zbraní v ruce za širokou deskou pláště lodi. Čistě instinktivně uskočil stranou.

Ohnivý paprsek sežehl vzduch nad jeho hlavou. Liszog se schovával v brázdě, kterou při násilném přistání vyhloubila loď Unitheranů. Na hlavu se mu sypal písek, kamení a špína, ale žil!

Odplazil se o několik metrů dále po dně brázdy. Teď už znal stanoviště nepřítele. Nakoukl přes okraj svého ukrytu. Arkonidan opět zmizel.

Liszog se studeně zachechtal.

Zvedl paprskomet a odpálil silnou dávku proti starcově štítu. Kov se začal tavit. Liszog nepřestával střílet, ani když se vyhoupl z brázdy a rozběhl se proti nepříteli. V kovovém štítu byla vypálena díra, kterou by prošla pěst. Za ní už muselo být takové horko, že to nemohla žádná živá bytost přežít.

S triumfálním troubením chobotu Liszog dorazil k cíli.

Ale za štítem nikdo nebyl!

Crest se mezitím odplazil zpátky na loď a hledal nový úkryt. Ani se neohlížel. Stačilo, že slyší Unitheranovo nadávání. Teprve když se skryl mezi žebry lodi, odvážil se otočit. Unitheran stál vedle roztavené kovové desky. Vypadal poněkud bezradně. Crest chtěl vystřelit, ale zachytil rukávem o nějaký výčnělek. Než se vysvobodil, protivníka už nebylo vidět.

Kromě toho se objevilo další nebezpečí. Nejdříve slyšel jen jakési škrábání. Rozhlížel se, a teprve po chvíli se o několik metrů dále od něj vynořila ze země jako z mořské hladiny válcovitá zvířata.

Zdejší vraždící červi!

Rozhlíželi se svými ošklivými hlavami. Ve dne byli téměř slepí. Crest předpokládal, že se tu v noci zahrabali a zvuky boje je teď probudily. Byli nevrlí a zdivočelí. Chapadla, která znetvořovala jejich těla a představovala jejich nejsilnější zbraň, se rychle pohybovala.

Bylo jich více než tucet.

Crest se neodvažoval pohnout. Kdyby vystřelil, upozornil by na sebe Unitherana. Nemohl bojovat proti dvěma protivníkům zároveň.

Zvířata se pohybovala jenom pomalu. Zlostně klapala klešťovitými chapadly po součástkách, které jim bránily v cestě. Červi se od Arkonidana naštěstí vzdalovali ven z lodi.

Crest byl se silami v koncích. Každou chvíli čekal, že už musí omdlít vyčerpáním.

Liszog zůstal strnule stát.

Rozšířenýma očima zíral na strašidelný výjev. Viděl více než deset kulatých zvířecích těl. Zvířata se plazila k němu.

Představovala to nejošklivější, co mladý Unitheran v životě viděl.

Bez zaváhání zahájil palbu.

Crest spatřil světelné kaskády. Potom pocítil pach spáleného masa. Palba však netrvala dlouho.

Uslyšel divoký výkřik. Kouř ho nutil ke kašli. Marně se snažil v tom dýmu něco rozpoznat. Kromě toho začínalo zase pršet.

Crest vytušil, že Unitheran střílí proti červům. Avšak podle zoufalého výkřiku se dalo soudit, že ho rozzlobená zvířata přemohla. Ani nejhoršímu nepříteli Arkonidan nepřál takovou smrt, Crest pochopil, že už na lodi nemůže déle zůstat. Tam venku na něj čekala spousta nebezpečných červů. Ovšem momentálně mu připadali jako menší zlo. Nejhorší byl kouř, který ho dusil. Crest se plazil ven z lodi.

Pak klopytal o zdechliny několika spálených zvířat. Žádné živé neviděl. S úlevou se nadechl čerstvého vzduchu.

A pak spatřil Unitherana!

Ležel na břiše nahoře na vraku lodi. Vzdálenost od Cresta nečinila ani patnáct metrů. Překvapeně zíral.

Unitheran vypadal živěji než kdykoli předtím. Svou zbraň ztratil, proto před zvířaty aspoň rychle uprchl na bezpečné místo.

Rezignovaně třeštil oči na Arkonidana. Crest chvíli stál bez hnutí v dešti, hubený stařec, který držel v ruce obrovskou zbraň.

A pak Liszog pomalu sklouzával dolů z kovového prstence. Bezpečně přistál pod starcovýma nohama.

„Zůstaň stát!“ varoval ho Crest interkosmem.

Unitheran vstal a kráčel proti němu.

„Stát!“ přikázal Crest. Nezbylo mu, než pozvednout ruku s paprskometem.

Ale protivník jako by ho neslyšel. Kráčel k němu dál jako náměsíčný.

Zbraň v Crestově ruce vážila snad tuny. Starý muž o krok ustoupil. Neměl chuť toho muže zastřelit. Nechtěl zbytečně plýtvat životy inteligentních bytostí.

Ruka se zbraní mu poklesla.

Unitheran stál dva kroky od něj. Skutečně se nyní zastavil. V jeho velkých očích se objevil velmi smutný výraz.

Zdálo se, jako by Unitheran v této chvíli ztratil naději na něco, co si strašně dlouho přál.

Potom Liszog upadl. Jeho široká těžká postava se zhroutila na mokrou půdu a zůstala ležet bez hnutí. Teprve nyní Crest spatřil strašlivé rány, které Liszogovi

zasadili červi. Jeho útek nahoru na bok lodi přišel příliš pozdě.

Liszog zemřel.

Všechny vyvinuté bytosti potřebují v pravidelných intervalech čas na odpočinek.

I Golath zápasil s únavou. Jeho život závisel na tom, zda usne nebo ne.

Celou noc přšelo. Liszog ani Zerft se neobjevili. Nemělo význam je hledat. Ať se s nimi stalo co chtělo, nesměl své stanoviště opustit. Možná, že nahoře na svahu už číhá Arkonidan.

Pochopitelné, že Unitheran nevěřil, že by se starci mohlo podařit zvítězit nad Zerftem a Liszogem. Spíše by očekával, že se ti dva vybili navzájem.

Golath se opřel o jednu z větví, pomocí nichž si narychlo vytvořil provizorní střechu, která ho měla chránit před deštěm, nicméně jeho tělo bylo ztuhlé zimou. V pravidelných odstupech obíhal stíhačku, aby se trochu zahřál. Dokonce

už musel primitivním způsobem čistit svůj chobot. Přestože ho u toho nikdo neviděl, málem zemřel studem. Choval se jako primitivní barbar.

Pořád pršelo a vanul silný vítr, který se místy měnil ve vichřici.

A potom Golath usnul. Měl divoké sny. Probudil ho pronikavý zvuk, který mu naháněl děs. Ale byla to jenom jedna z větví, která se pod vahou těžkého listí zlomila.

Noc nebrala konce. Mnohokrát si myslel, že Arkonidan přichází, ale vždycky to byl jenom hluk, způsobený bouří. Namlouval si, že starý muž nemůže v takové bouři nikam vycházet. Nicméně i ta téměř mizivá pravděpodobnost, že by se toho odvážil, mu nedoprávala klidu.

Jen pomalu se rozednívalo. Nebe bylo zatažené od obzoru k obzoru temným závěsem.

Golath se otrásl. Byl na boj s Arkonidanem připraven.

Jen ať si stařec přijde...

A on přišel!

Vypotácel se z lodi Unitheranů. Bouře utichla. Ale pořád ještě pršelo. Všude na rozměklé zemi se vytvářely potůčky a malé potoky, které stékaly k jezeru.

Crest se ohnul a namasíroval si kotník. Probudil se s příchodem rána. Potřeboval hodně času, aby se probral. Tělo ho nechtělo poslouchat. Crest věděl, že onemocněl. V noci měl horečnaté sny. Už v sobě nenašel dostatek síly, aby se ubránil nastuzení. Ale jeho zubožený stav ho kupodivu nijak zvlášť netrápil.

Zmobilizoval poslední zbytky vůle. Bránil se smrti.

Vzdaloval se od unitheranské lodi a čvachtal močálem

vody a bláta. V jeho narudlých očích žhnul podivný oheň. Marně čekal, že se ohlásí jeho logický sektor. Že by to nedovolovala horečka?

Tvrdošíjně pokračoval v cestě.

Ztuhlými prsty si zkontroloval paprskomet. Pak se podíval k jezeru. Z tohoto úhlu nebylo na břeh vidět. Minul místo, ze kterého odstartoval křížník SOLARSYSTEM.

Potom bez zvláštní obezřetnosti doklopýtal nad svah. Stíhačka byla ještě stále na svém místě.

Unitheran jistě nebyl žádný hlupák. Schoval se někde poblíž kosmického člunu. Starý muž vyděšeně pozoroval nejružnější cizokrajné přístroje, které byly v blízkosti stíhačky rozmístěny. Chobotnatec se už určitě znovu snažil proniknout ochranným štítem.

Arkonidan si pospíšil.

Mohutným skokem se Golath ocitl v jámě. "vystříklo bláto a voda.

Arkonidan přišel!

Starý muž svíral v ruce unitheranský paprskomet. To znamenalo, že buď Zerft nebo Liszog byli po smrti. Nebo oba dva. Golath číhavě vyhlížel z úkrytu. Viděl odtud na celý svah. Byl ve výhodě. Stařec byl vystaven nebezpečí ze všech stran, kdežto Golath čekal na bezpečném místě.

Golath se triumfálně zasmál.

Ale když znovu vzhlédl, měl pocit, že stařec patrně ztratil odvahu. Jakkoli se rozhlížel, jeho hubená silueta se nikde na svahu neukázala.

Myslí si, že mě nějak znervózní, pomyslel si Golath. Ale to se mu nikdy nepodaří.

Byl naprosto přesvědčen, že zvítězí. Ať se protivník pokusí použít jakýkoliv trik, Golath byl dokonale připraven.

Starý muž nesestupoval po svahu tam, kam bylo vidět. Vrátil se zpátky na místo, odkud neviděl stíhačku, a teprve potom sestupoval. Musel lézt pozpátku a po čtyřech, než se dostal ke břehu. Ale jeho nápad se vyplatil.

Nasedl do loďky, kterou zanechal u břehu, a opatrně vyplul na jezero. Uvědomoval si, že Unitheran hlídá svah. Crestův plán spočíval v tom, že se chobotnatec nesmí otočit k vodě, protože odtud se k němu chtěl dostat.

Opatrně ponořil dlaně do vody a pádloval vlastníma rukama, aby nezpůsobil sebemenší hluk.

Čím více se Arkonidan blížil k domku, tím více v něm narůstalo napětí. Tahle akce nevypadá zrovna nesmyslně. Ale vtom spatřil nepřítele!

Číhal v jámě, kterou společně se svými druhy vyhloubil nedaleko stíhačky. Tváří byl otočen ke svahu. Občas netrpělivě pohnul chobotem. Crest zadržel dech. Z této vzdálenosti by střelení z rozhoupané loďky nebylo zrovna přesné. Kromě toho velmi dobře věděl, že nedokáže střílet lidem do zad. Přestal pádlovat a nechal se vynést až na břeh. Všechno probíhalo naprosto nehlučně. Napětí z Arkonidana spadlo. Jazykem si přešel přes napuchlé rty.

Vylezl ven a pevně popadl zbraň.

Osud bývá nevypočitatelný. V této chvíli visel život starého muže na vlásku.

Stačilo, aby se Unitheran otočil.

Golathem to trhlo. Skřípění kroků v písku ho zasáhlo jako elektrický šok. Zmocnilo se ho nekonečné zklamání. Takže všechno bylo zbytečné. Arkonidan ho přelstil. Nepřišel po svahu. Na břehu se houpal jeho člun.

Starý muž zůstal stát deset metrů od něj. Mířil na něj unitheranským paprskometem. Nebylo nutné vysvětlovat Golathovi, co tato zbraň dokáže.

Stařec se usmál. V hubené otrhané postavě zůstala ještě spousta síly - byl to skutečně Arkonidan z vládnoucí třídy.

„Zahod' zbraň a vylez z díry," přikázal Crest interkosmicky.

Golath padl na dno jámy. Bláto mu stříklo do obličeje. Stařec nezareagoval dostatečně rychle. Golath slyšel, jak prchá po kluzké půdě.

Unitheran se rázem postavil. Jeho blátem potřísněná postava se napjala. Opatrně vyhlédl přes okraj jámy a vydal nadšený výkřik.

Arkonidan odstranil ochranný štít stíhačky. Utíkal k ní. Golath zvolna pozvedl paprskomet. Náhle se protivník otočil a padl k zemi. Golath vystřelil a ponořil se zpět do jámy. Nad hlavou mu zasyčel žhavý paprsek. Ani on neměl se svým výstřelem štěstí. Když znovu vykoukl z díry, Crest právě zalézal za stíhačku. Nemělo význam střílet.

Golath vyskočil a padl na břicho. Plazil se ke stíhačce. Kdyby se Arkonidan chtěl pokusit vlézt do kajuty stíhačky, musel by ho zastavit. Unitheran se chobotem dotkl chladného kovu. Přišel okamžik rozhodnutí. Když bude mít štěstí, jako jediný vyhnanec se vrátí na Unith. Přijmou ho tam se všemi poctami.

Pak ale Crest vystřelil!

Přímo vedle Golatha se podlomila jedna z podpůrných nohou stíhačky.

„On snad chce zničit svou vlastní loď," zděšeně si pomyslel Golath.

Tomu musel zabránit. Rukama se chytil okraje člunu. Vytáhl se nahoru. Povrch lodi byl hladký a kluzký. Kopule kajuty ležela na dosah ruky, Golath se k ní úporně plazil po všech čtyřech.

Vtom mu těsně vedle hlavy profícel paprsek.

Otočil se a spatřil Arkonidana. Stál před ním v potrhaných šatech. Malé rudé oči měl přimhouřené.

Oba zahájili palbu. Než si Golath mohl vůbec uvědomit co se děje, mocná rána ho srazila dolů na zem. Teprve pak mu došlo, že byl zasažen. Chtěl se postavit zpátky na nohy, ale nesloužily mu. Neodvažoval se podívat, kde je zraněn. Přesto však zatím necítil žádnou bolest.

Opřel se o lokty a podařilo se mu znovu vyšplhat nahoru ke vstupu do kajuty. Arkonidan tam ležel zhroutený. Ještě žil, ale byl zasažen do ramene,

Golath se mezitím přesvědčil, že svou mateřskou planetu Unith už nikdy neuvidí. Jeho zranění bylo smrtelné. Přesto však Arkonidan musel pochopit, že i on svou loď ztratil.

„Arkonidane!" vyhrkl Golath.

Crest otevřel oči. Unitheran ho zasáhl. Za těchto okolností by své zranění nepřežil. Ale to nebylo důležité. Zachránil stíhačku. Po tom všem, co měl za sebou, se mu zdálo neuvěřitelné, že zvítězil.

„Dodržel jsem slovo," mumlal. „Tuhle malou loď jsem zachránil, Perry."

Chtěl se usmát, ale bolesti z jeho úsměvu vytvořily jenom nešťastnou grimasu.

A pak se objevil Unitheran!

„Fantazíruju," říkal si Crest. „To jsou horečnaté vize na smrt nemocného." „Arkonidane!"

Crestem to trhlo. Tahle zablácená příšera byla realitou. „Arkonidane!" Cizincův hlas byl naplněn nenávistí. Chobotnatce neznal milost.

Díval se, jak se stařec pokouší ještě jednou, pozvednout zbraň.

„Nenávidí mě," pomyslel si Crest. „Ne kvůli mně samotnému, ale protože jsem Arkonidan."

Namířil termopaprskomet na vyhnance. Možná, že to Unitherana trochu překvapilo. Proto sice vystřelil, ale starého muže opět nezasáhl. Crest však znovu zamířil velmi přesně.

Nyní už o tom nebylo pochyb.

Unitheran zemřel.

„Arkonidané vykořisťovali tvou planetu a zotročili tvůj lid," šeptal Crest. „A teď tě další Arkonidan zabil."

Dlouhou dobu ležel bez hnutí a díval se na mrtvolu nepřítele. Krev chobotnatce se mísila s deštěm.

První, co Crest udělal, jakmile se mohl pohnout, bylo, že zahodil paprskomet.

Převalil se na druhou stranu. Musel se spojit s Terranií. Bylo důležité, aby Rhodan odvezl tuhle stíhačku dřív, než se tu objeví další zájemci. Až k hyperkomu musel Crest urazit deset metrů. Zdálo se mu to naprosto beznadějnou záležitostí. Ale plazil se dál.

Potom však přestal cítit bolest. Připadal si jako uvnitř velké bubliny, která ho chránila před okolním světem. Neslyšel žádné zvuky, neslyšel ani déšť. Nikdy předtím podobný pocit nezažil.

„Umírám," pomyslel si.

Neděsilo ho to. Zůstával naprosto klidný. Najednou se blížil konec. Všiml si, že zůstal ležet bez hnutí. Ale musel dál. Centimetr po centimetru se sunul k hypervysílačce.

„Měl jsem zavřít vstup," napadlo ho.

Otevřeným vstupem vanul čerstvý vítr a ovíval ho. Možná, že to byl právě vítr, co mu dodalo sílu, aby urazil poslední kousek trasy k hypervysílačce.

Poručík Bowler okamžitě zareagoval na charakteristický zvuk hyperkomu. Veškerá dosavadní ledabylost z něj spadla. Poposedl si a soustředěně se naklonil. Vysílání přicházelo se stupněm velké naléhavosti. To znamenalo, že se se Šéfem chce spojit některý z jeho blízkých spolupracovníků. Jenom několik málo mužů v Terranii znalo tajný kód, který uvolňoval tento vysílací kanál.

Bowler zapnul obrazovku a napjatě čekal, co uvidí. Jakmile se monitor rozzářil, spatřil velín vesmírného člunu typu Gazela. Byl to poslední typ, jak si hned uvědomil. Na monitoru však nikoho neviděl.

A pak spatřil ruku!

Byla křečovitě vztyčená a pohybovala: se, jako by chtěla po něčem sáhnout.

Pak se ozval hlas. Pronikal Bowlerovi do morku kostí. Nikdy v životě na něj pak už nezapomněl.

„Crest... tady Crest...," ozvalo se z reproduktoru.

Bowler vyskočil.

Jeho neklid se přenesl i na ostatní spojaře.

„Pane!" vzrušeně zvolal Bowler. „Proboha, pane! Co se stalo?"

Ruka zvolna klesla zpět. Bowler svíral okraje vysílačky. Klouby mu z toho zbělely.

„Řekněte... Rhodanovi... aby... si... přiletěl... pro... svou... stíhačku..."

Ke konci už to byl jenom šepot. Bowler byl bledý jako stěna. Na čele se mu perlily kapičky potu.

„Pane!" zvolal znovu.

Spojení zůstalo, ale Crest už nepromluvil.

„Chci okamžitě mluvit s Rhodanem," hlesl Bowler.

Už nemusel nic dělat. Bylo příjemné jen tak ležet a poddávat se nekonečné únavě. Crest ležel na zádech. Oči měl otevřené.

„Takhle by měl zemřít každý opravdový muž," myslel si. „Hodně starý a spokojený, mít za sebou opravdový, naplněný život."

Dodržel svůj slib. Stíhačka zůstala v rukou Pozemšťanů. V silných, mladých, podnikavých rukou.

„Díky, příteli," jako kdyby mu právě někdo řekl.

O minutu později byl Crest mrtev. Zemřel tak, jako žil - v klidu, s mírným úsměvem na rtech.

Poprvé v životě stál poručík Bowler tváří v tvář Administrátorovi Země. Příliš se z toho okamžiku netěšil. V šedých očích Perryho Rhodana byl vepsán hluboký smutek. „Prosím, jděte, poručíku Bowlere," řekl klidně. Bowler zasalutoval. Pak co nejrychleji opustil místnost.

Rhodan zapnul mikrofon, který měl zabudovaný ve stole.

„Tady Rhodan," řekl. „Pokuste se najít pana Bulla. Okamžitě ho pošlete ke mně."

Počkal na potvrzení příjmu. Potom se posadil do křesla. Na Crestově planetě se stalo něco nepředvídaného. Arkonidan chtěl patrně zachránit stíhačku, ale přišel přitom o život. O něco později dorazil Bull. Znal Rhodana příliš dobře, než aby nevěděl, že není čas na žertování.

Administrátor vstal. Podíval se na starého kamaráda. Na posledního, který mu zůstal.

„Pojď Bully," řekl tiše, „dojedeme si pro našeho přítele..."